

Dkt. Robert A. Peterson, Theolojia Sahihi, Kipindi cha 1,

Muktadha wa Kitamaduni

© 2024 Robert Peterson na Ted Hildebrandt

Huyu ni Dkt. Robert A. Peterson katika mafundisho yake kuhusu Theolojia Sahihi au Mungu. Hii ni kipindi cha 1, Muktadha wa Kitamaduni.

Hata kabla hatujaanza kuzungumzia mafundisho ya Mungu, hebu tumtafute Mungu.

Baba mwenye neema, tunakuja mbele zako kupitia Mwanao katika nguvu za Roho Mtakatifu na tunakuomba utubariki, utufundishe, ututie moyo, utuongoze katika njia ya milele, tunaomba kwa jina la Yesu, Amina.

Hakuna fundisho lililo la msingi zaidi kuliko fundisho la Mungu. Unaweza kusema kwamba fundisho la maandiko ni la msingi zaidi, na kwa kweli, nisingepinga hilo, lakini fundisho la Mungu ni fundisho la msingi sana, tuseme.

Kwa upande wa makosa ya kisasa, mambo mengi yamejengwa juu ya msisitizo kupita kiasi juu ya upendo unaodhaniwa wa Mungu na kupunguza utakatifu au haki yake, kwa mfano. Kwa upande mzuri, tunahitaji kutoa muda wa kufikiria kuhusu Mungu ni nani, ukweli kwamba Mungu amekuwepo milele kama Utatu Mtakatifu, na kwamba ana sifa na sifa. Alituomba kwa mfano wake na tunashiriki kwa sehemu baadhi ya sifa zake, zingine hatushiriki kabisa, lakini inafaa kufikiria na kutafakari sifa au sifa za Mungu.

Mwishowe, tunatumaini kupata, tunapanga kufikia kazi za Mungu, kazi Zake za uumbaji na majaliwa, kwa kutaja tu ukombozi na utimilifu, kwa sababu wao ni manabii wa kozi zingine. Kwa hivyo, hebu tuanze na utangulizi unaoshughulika na utamaduni wa kisasa na wa baada ya kisasa, mahali tulipo, na jinsi tunavyohitaji kuelewa mafundisho ya Mungu vizuri zaidi. Ninamshukuru David Wells, ambaye katika kitabu chake cha tano katika eneo hili la kushughulikia utamaduni na hitaji la Mungu kusikilizwa akizungumza kupitia neno Lake katika utamaduni na ujumbe kuhusu Kristo aliyesulubiwa na kufufuka na kuja tena, kitabu cha tano cha David Wells ni Mungu katika Kimbunga, Mungu katika Kimbunga, kitovu cha ukweli, anasema.

Changamoto ya kwanza, basi, tunayo katika kujaribu hata kuelewa mafundisho ya Biblia kuhusu Mungu inahusiana na utamaduni wetu. Anthony Thistleton aliandika kitabu kinachoitwa The Two Horizons. Kuna upeo wa maandishi ya Biblia, kuna upeo wa mtafsiri.

Kwa kweli, nimesisitiza ya kwanza katika maisha yangu yote, lakini wale ambao ni wawasilishaji bora wa ukweli wa Kikristo, nawafikiria John Stott na David Wells, ambao huunganisha pande zote mbili, bila shaka wakisisitiza neno la Mungu lakini wakifundisha neno la Mungu kushawishi, kueleweka katika utamaduni na kuwashawishi wale walio katika utamaduni, kwa sababu sisi ni, na tumestaarabika, hatuwezi kujizuia. Changamoto ya kwanza, basi, Wells anaandika, inahusiana na utamaduni wetu. Inakuwaje kwamba utamaduni wetu unaweza kutuzuia kumjua Mungu kama alivyojifunua? Hebu tuanze na ukweli wa msingi wa maandiko.

Ni kwamba Mungu anasimama mbele yetu. Anatuita tutoke ndani yetu na kumjua. Huu ndio ukweli wa ndani zaidi ambao tumewahi kukutana nao, au niseme, ukweli wa ndani zaidi ambao tunakutana nao.

Wells ni mfuasi wa Calvin. Na ni ufunguo wa ukweli mwingine mwingi, na bado utamaduni wetu unatusukuma katika muundo tofauti kabisa. Utamaduni wetu unasema lazima tujiingie wenyewe ili kumjua Mungu.

Hili ndilo swali la kitamaduni ambalo lazima tuanze kulielewa kwa sababu vinginevyo, litaunda jinsi tunavyosoma maandiko, jinsi tunavyomwona Mungu, jinsi tunavyomkaribia, na kile tunachotaka kutoka kwake. Haya basi. Imani halisi, yaani, imani ya aina ya kibiblia, imekuwa na upande wake wa kibinafsi.

Hilo halina shaka. Tunaposikia injili, ni sisi tunaopaswa kuitikia. Ni sisi tunaopaswa kutubu na kuamini.

Ni Roho Mtakatifu anayefanya kazi ndani yetu kwa njia isiyo ya kawaida ili kutufanya upya, kutupa uzima mpya ambapo kulikuwa na kifo tu, hamu mpya kwa Mungu na ukweli wake, ambapo hapo awali hapakuwa na kitu, akituunganisha na kifo cha Kristo ili tupate hadhi ya wana. Na si hadhi tu bali pia uzoefu wa kuwa watoto wa Mungu. Tumepokea, Paulo anatangaza, roho ya kufanywa wana, ambayo kwayo tunalia, Aba, Baba.

Roho mwenyewe hushuhudia pamoja na roho zetu ya kuwa sisi tu watoto wa Mungu. Haya yote, bila shaka, ni ya ndani. Na katika suala hilo, ni ya kibinafsi.

Inatokea ndani ya kina cha roho zetu, na inahusisha yote tuliyo. Ukweli huu hautiliwi shaka ninaposema kwamba Mungu anasimama mbele yetu na anatuita tutoke ndani yetu na kumjua. Lakini inamaanisha nini kusema kwamba Mungu anasimama mbele yetu? Kwamba, kwa namna fulani, ana lengo kwetu? Naam, anasema, hebu tuanze mbali na imani ya Kikristo na polepole tufanye kazi kuelekea katikati, ambapo tunataka kuwa kweli.

Njiani, tutafikiria jinsi uzoefu wetu katika utamaduni huu wa utandawazi uliojaa shinikizo, utajiri, na uliojaa shinikizo utakavyounda uelewa wetu wa Mungu ni nani na tunachotarajia kutoka kwake. Mungu yuko mahali fulani. Kwamba Mungu yuko mbele yetu itaonekana kama kauli isiyo ya kipekee.

Baadhi ya watu wanaposikia maneno haya, wanaweza tu kufikiria kwamba Mungu yupo na kwamba yuko katika ulimwengu wetu. Katika nchi za Magharibi, idadi ya wale wanaoamini kuwepo kwa Mungu kwa kawaida imekuwa katika kiwango cha 90-97%. 90-97.

Mnamo 2013, ingawa, ni 80% tu ya Wamarekani waliojiweka katika kundi hili katika utafiti wa Pew. Hata hivyo, wale wanaounga mkono imani mpya ya kutokuwepo kwa Mungu wanapodhihaki imani hii ya kuwepo kwa Mungu, udanganyifu, kulingana nao, kama Richard Dawkins anavyouita, upotoshaji, kama Peter Steven Pinker anavyotangaza, Steven Pinker anavyotangaza, na seti tu ya ndoto, anasema Sam Harris, wanajikuta nje ya mfumo mkuu katika tamaduni zetu zote za Magharibi. Zaidi ya hayo, karibu 80% ya watu katika Magharibi pia wanajiona kuwa wa kiroho, katika alama za nukuu.

Cha kushangaza, hili ni kweli hata barani Ulaya, ambapo michakato ya uasili imeendelea kwa kina sana kwa muda mrefu sana. Lakini swali halisi la kujiuliza kuhusu imani katika uwepo wa Mungu ni hili. Imani hiyo ina uzito gani? Bunge la Marekani lilikuwa na maneno, Katika Mungu Tunayemwamini, yaliyowekwa kwenye sarafu yetu ya karatasi mwaka wa 1956.

Lakini pia ni wazi kwamba imani hii kwa wengi ni ndogo kidogo na ni pembeni kidogo kwa jinsi wanavyoishi. Wanaamini katika uwepo wa Mungu, lakini ni imani isiyo na thamani kubwa ya pesa. Kwa hivyo, kusema kwamba Mungu yuko mbele yao, haitakuwa na maana yoyote.

Sio lazima iwe na uzito wa kufafanua jinsi wanavyofikiria kuhusu maisha na jinsi wanavyoishi. Hakika, moja ya alama kuu za wakati wetu, angalau hapa Magharibi, ni kutokuamini Mungu kwa vitendo ambako ni kweli kwa watu wengi. Wanasema kwamba Mungu yupo, lakini wanaishi kana kwamba hayupo.

Jinsi mtu anavyomfikiria Mungu, Paul Fries, na Christopher Bader wanavyoonyesha katika vitabu vyao vya Miungu Wanne vya Amerika, kwamba tunachosema kuhusu Mungu na kile kinachosema kutuhusu kinaundwa na majibu yao kwa maswali mengine mawili. Kwanza, je, Mungu huingilia kati maishani? Pili, je, Mungu huhukumu kimaadili kuhusu tunachofanya na kusema? Tukijibu maswali haya yote mawili ndiyo, basi kusema kwamba Mungu yuko mbele yetu kutamaanisha kitu tofauti kabisa na kile ambacho kingemaanisha tukijibu maswali haya kwa njia hasi.

Tukifikiri kwamba Mungu ana mtazamo wa maisha usiojali, jinsi tunavyofikiria kuwa mbele yetu itakuwa jambo moja.

Tukifikiri ana mtazamo wa vitendo, itakuwa tofauti kabisa kutafakari maana ya kuwa mbele yake. Je, basi tumfikirie kama mwenye nyumba anayeweka jengo katika ukarabati lakini haingilii maisha ya wale wanaoishi humo? Je, tumfikirie zaidi kama kiongozi wa kushangilia anayepiga kelele za kutia moyo kutoka pembeni lakini yeye mwenyewe hayupo kwenye mchezo? Au mtaalamu wa tiba ambaye hudumisha uhusiano wa mikono na mgonjwa kila wakati ili uchanganuzi usipotoshwe na mtu anayejua kwamba mwishowe, ni mgonjwa ambaye lazima ajirekebishe? Je, tumfikirie Mungu kama asiyehukumu, mtu anayeweka mawazo yake ndani yake? Huu ni mwelekeo ambao utamaduni wetu unatusukuma. Mungu haingilii.

Yeye ni Mungu wa upendo na hahukumu. Upande mwingine hapa ni jinsi Mungu anavyojali udhaifu na kushindwa kwetu. Hakika, anajua kiasi gani na anaipa uzito gani kushindwa tofauti? Siku yetu ni siku ambayo taarifa kuhusu ulimwengu, kuhusu vita vyake, misiba, mateso, na chuki ni za papo hapo na kwa wakati mmoja.

Tunapata maarifa kupitia TV na Intaneti kuhusu kila kitu muhimu kinachotokea. Na mengi ambayo si muhimu kabisa pia. Hii inazua maswali ya kuvutia akilini mwetu.

Kwa kuzingatia ukatili unaoendelea mara nyingi duniani, je, Mungu anajali sana kuhusu peccadillos zetu binafsi, ndogo kiasi? Je, anapotoka katika umbo lake kwa muda mfupi wa udanganyifu hapa au pale tunapojaribu tu kuepuka aibu? Je, ni jambo baya sana kusema uongo ikiwa hakuna uovu? Vipi kuhusu udhaifu wa kijinsia ambao hatuwezi kuupinga? Au kujitangaza kidogo kunakopoteza ukweli? Je, anajishughulisha sana na mapungufu haya ya kibinafsi? Je, anajali kweli? Au ni mkubwa na mkarimu, na je, anapuuza kile ambacho hatuna uwezo wa kubadilisha? Je, hajishughulishi zaidi na kutushangilia kuliko kutuhukumu? Hapa pia, ndipo utamaduni wetu unapotaka kutupeleka. Tunasikia njia hii ya kitamaduni ya kufikiri ikirudiwa kanisani. Joel Osteen, mchungaji wa hadhira kubwa zaidi ya kanisa la Amerika, bila kusahau wafuasi wake milioni 200 duniani kote, anatupeleka katika njia hii kila wiki.

Katika mitazamo yake kama ya sadaka, Mungu ndiye kichocheo chetu kikubwa zaidi, ambaye kwa masikitiko anakasirika kwamba hawezi kutumwagia afya, utajiri, furaha, na kujitosheleza zaidi. Sababu ni kwamba hatujanyoosha mikono yetu kuchukua vitu hivi. Mungu kweli anataka tuvipate.

Tusipokuwa nazo, basi, kosa ni letu. Kwa kweli, ujumbe wa Osteen si tofauti sana na jinsi vijana wengi wa Marekani wanavyomfikiria Mungu leo. Katika uchunguzi wake wa kina, Christian Smith ametupa matunda ya utafiti mkubwa alioufanya kwa vijana wetu.

Ilitolewa mwaka wa 2005. Kinachoshangaza sana katika utafiti huu ni ugunduzi wa Smith kwamba mtazamo wa Mungu unatawala miongoni mwa vijana wengi hawa. Anauita mtazamo wa kimaadili na wa kimatibabu.

Mtazamo mkuu, hata miongoni mwa vijana wa kiinjistili, ni kwamba Mungu aliumba kila kitu na kuweka utaratibu wa maadili, lakini haingilii kati. Kwa kweli, kwa wengi, yeye si Mkristo wa Utatu. Utu wa Kristo na Ufufuo wake hauna sehemu kubwa katika mawazo ya vijana wa kanisa, hata katika mawazo ya vijana wa kiinjistili.

Wanamwona Mungu kama asiyedai mengi kutoka kwao kwa sababu anahusika zaidi katika kutatua matatizo yao na kuwafanya wajisikie vizuri. Dini inahusu kupata furaha, kuridhika, kumruhusu Mungu kutatua matatizo ya mtu na kutoa vitu kama vile nyumba, intaneti, iPod, iPad, na iPhone. Huu ni mtazamo ulioenea kuhusu Mungu ndani ya utamaduni wa kisasa, si tu miongoni mwa vijana, bali pia miongoni mwa watu wazima wengi.

Ni mtazamo wa Mungu unaopatikana zaidi katika miktadha ya Magharibi. Hizi ni miktadha ya teknolojia ya kuvutia sana; wingi unaotokana na ubepari, fursa nyingi tulizonazo, chaguzi zisizoisha katika kila kitu kuanzia dawa ya meno hadi usafiri, na ukweli kwamba sasa tuna ufahamu wa ulimwengu mzima ambao tumeunganishwa nao. Mambo haya yote yanahusiana katika uzoefu wetu na hufanya mambo ya ajabu kwa jinsi tunavyofikiri.

Muhimu zaidi, ni wazi wamefanya mambo ya ajabu kwa jinsi tunavyomfikiria Mungu. Hakika, Ross Douthat, katika kitabu chake *Bad Religion*, anazungumzia hili kama uzushi ulioenea ambao sasa umeenea Amerika. Yuko sahihi kabisa kwamba watu wengi hawangefikiria uzushi kwa njia hii.

Hata hivyo, kile ambacho Wamarekani wengi wanafikiria kuhusu Mungu ni upotoshaji wa kile kilicho kweli. Kama upotoshaji, ni mbadala wa kitu halisi. Ndiyo maana ni uzushi.

Kwa hivyo, kwa nini watu wanafikiri hivi? Acha nijaribu kujibu swali ambalo bila shaka ni gumu sana. Tena, ninamshukuru David Wells kwa uchambuzi huu wa kitamaduni, ambao ni wazi sio uwezo wangu. Lakini ninauhitaji.

Kitendawili. Muktadha huu, ulimwengu huu ulioboreshwa sana, umezalisha kile ambacho David Myers anakiita kitendawili cha Marekani. Kwa kweli, kitendawili hiki si cha Kimarekani pekee.

Inapatikana kote Magharibi. Na inazidi kuonekana nje ya Magharibi. Kwa mfano, katika sehemu zenye ustawi za Asia, jambo hilo hilo linazidi kuonekana.

Na kitendawili hiki kinaongoza kiasili katika mtazamo mkuu wa Mungu. Kwa hivyo, kitendawili ni nini? Ni kwamba hatujawahi kuwa na mengi hivi, na bado hatujawahi kuwa na machache hivi. Hatujawahi kuwa na chaguo zaidi, elimu inayopatikana kwa urahisi zaidi, uhuru zaidi, utajiri zaidi, vifaa vya kisasa zaidi, magari zaidi, nyumba bora, starehe zaidi, au huduma bora ya afya.

Huo ndio upande mmoja wa kitendawili. Hata hivyo, upande mwingine ni kwamba kwa kila kipimo, mfadhaiko haujawahi kuenea zaidi, wasiwasi mkubwa zaidi, au mkanganyiko umeenea zaidi. Hatuendelezi ndoa zetu vizuri sana.

Watoto wetu wamevunjika moyo zaidi kuliko hapo awali. Vijana wetu wanajiua kwa kiwango cha juu zaidi kuwahi kutokea. Tunawafunga watu wengi zaidi, na kuishi pamoja hakujiua na kuenea zaidi kuliko hapo awali.

Kwa kweli, mnamo 2012, nchini Marekani, 53% ya watoto walizaliwa nje ya ndoa. Kawaida hii mpya ni kiashiria dhahiri cha umaskini unaokuja kwa wengi wa watoto hao. Kitendawili hiki si kipya kabisa.

Alexis de Tocqueville, Mfaransa, alipotembelea Amerika katika miaka ya 1830, aligundua kwamba ingawa watu wengi walikuwa matajiri, pia kulikuwa na nukuu miongoni mwao, huzuni ya ajabu. Walikuwa wamefikia usawa kati yao katika ngazi ya kisiasa. Hata hivyo, katika upande wa kijamii, karibu kila mtu alimjua mtu aliyekuwa na zaidi ya wao.

Usawa wa kisiasa haukuleta matokeo sawa katika suala la utajiri na mali. Angalau, ndivyo Tocqueville alivyoelezea huzuni hiyo aliyoiiona. Kama hii ilikuwa maelezo halisi si muhimu sana.

Kilicho muhimu ni kwamba wingi si lazima uwe baraka isiyo na dosari na isiyo na kikomo. Bila shaka, tunapaswa kujua hilo kwa sababu ndivyo Yesu alivyosema muda mrefu uliopita. Hata hivyo, leo, kitendawili hiki cha kitamaduni kimezidi kuwa kibaya na tuko katika sehemu tofauti kabisa kitamaduni kuliko Amerika ambayo Tocqueville iliiona karibu karne mbili zilizopita.

Wataalamu wengi wa tiba sasa wanagundua kuwa kitendawili hiki kimejikita katika maisha ya wale wanaokuja kuwaona. Miongoni mwao ni wengi ambao ni vijana. Mara nyingi huripoti kwamba ingawa walikulia katika nyumba nzuri, walikuwa na kila kitu walichotaka, waliendelea na chuo kikuu, labda waliingia mahali pa kazi, hata hivyo wanashangazwa na utupu wanaohisi.

Kujithamini kwao ni juu, lakini nafsi yao ni tupu. Walikua wakiambiwa wanaweza kuwa chochote wanachotaka kuwa, lakini hawakujua wanachotaka kuwa. Hawana furaha, lakini inaonekana hakuna sababu ya kutokuwa na furaha kwao.

Wameunganishwa zaidi na watu wengi zaidi kupitia mtandao, na bado hawajawahi kuhisi upweke zaidi. Wanataka kukubaliwa, na bado mara nyingi wanahisi wametengwa. Hatujawahi kuwa na mengi kama haya.

Hatujawahi kuwa na vitu vichache hivi. Hilo ndilo kitendawili chetu. Uzoefu huu wa pande mbili labda ndio maelezo bora zaidi ya jinsi watu wengi, vijana na watu wazima, sasa wanavyofikiria kuhusu Mungu na kile wanachotaka kutoka Kwake.

Kwa upande mmoja, uzoefu wa wingi, chaguzi zinazoonekana kutokuwa na kikomo, fursa, viwango vya utajiri vinavyoongezeka kila mara, karibu bila shaka hutoa mtazamo wa haki. Hadi hivi karibuni, kila kizazi kinachofuata kimedhani kwamba kitafanya vizuri zaidi kuliko kizazi kilichopita. Kila kimoja kimeanza pale kilipoishia kile kilichopita.

Matarajio haya hayajakuwa yasiyo ya kweli. Hivi ndivyo mambo yalivyokwenda. Si vigumu kuona jinsi aina hii ya haki inavyoingia katika mtazamo wetu kwa Mungu na jinsi anavyoshughulika nasi.

Ndiyo inayotufanya tumfikirie kama kiongozi wa kushangilia anayetaka tu mafanikio yetu. Yeye ni kichocheo, kocha mwenye kutia moyo, chanzo cha mafanikio yasiyo na mwisho kwetu. Hangetuingilia kamwe katika kutafuta kwetu maisha mema, ambayo tunamaanisha kutafuta mambo mema maishani.

Tunamwona kama chemchemi isiyo na mwisho ya baraka hizi. Yeye ndiye mshauri wetu. Wasambazaji wa injili ya afya na utajiri, injili, katika nukuu, ambayo inasafirishwa kutoka Magharibi hadi sehemu zisizoendelea za dunia, wanaonekana kutojua ukweli kwamba mtazamo wao wa imani ya Kikristo unatokana na aina hii ya uzoefu.

Kama hawangefurahia utaalamu wa kimatibabu wa Magharibi na utajiri wa Magharibi, ni jambo la kutilia shaka kwamba wangeweza kufikiria kwamba Ukristo ni kuhusu kuwa na afya njema na utajiri. Angalau katika safari ndefu na yenye mizunguko ya Kanisa katika historia, hatujawahi kusikia kitu kama hiki hapo awali. Kinachoonekana kutokea ni kwamba wasambazaji hawa wa injili hii wamejiwekea malengo fulani maishani.

Kuwa na utajiri unaotamaniwa na afya ya kutosha kuufurahia. Kisha imani inawapa haki ya kupata vitu hivi kutoka kwa Mungu. Ambapo aina hii ya Ukristo

imesafirishwa, kwa mfano, hadi nchi nyingi barani Afrika, hii ndiyo imani inayotangazwa.

Hili ni jambo la kihalisi kabisa. Nilipokuwa nikiondoka uwanja wa ndege jijini Johannesburg, Afrika Kusini, miaka michache iliyopita, niliona bango lenye swali rahisi. Liliuliza, unataka kutajirika? Chini ya swali hilo kulikuwa na nambari ya simu ambayo niliambiwa ni ya wizara ya afya na utajiri.

Katika miji mingi ya Afrika, kwa kweli, kuna vituo vya miujiza ambapo wenye shida hulipa gharama na kuingia ili kupata muujiza wao. Angalau wana uhakika kwamba muujiza unaweza kutokea. Wabadilishaji pesa hekaluni walimkasirisha Yesu sana hivi kwamba akawafukuza kimwili nje ya jengo hilo.

Lakini tunachukulia uzao wao wa kisasa katika harakati za afya na utajiri katika hatua zetu. Wanachanganyika tu na jamii zetu zinazotumia pesa na matarajio yetu kwamba Mungu yuko pale kwa ajili yetu. Wao ni sehemu tu ya himaya kubwa na kubwa ya kiinjili.

Ingawa sisi watu wa kisasa tumekuwa na uzoefu huu wa wingi, pia ni kweli, na huu ndio upande mwingine wa kitendawili, kwamba uzoefu wetu wa wingi unaambatana na uzoefu wa utupu na hasara. Tunabeba ndani ya upungufu mwingi hisia ya ukali wa maisha, kukatishwa tamaa kazini, mahusiano yaliyovunjika na kuvunjika, familia zilizovunjika, kutoweza kudumisha urafiki wa kudumu, ukosefu wa hisia ya kuwa wa mali katika ulimwengu huu, na hisia kwamba ni tupu na uadui. Kwa hivyo tunamtegemea Mungu kwa ajili ya dawa ya ndani, nafuu kutokana na majeraha haya.

Tunakuwa na mwelekeo wa kumfikiria Mungu kama mtaalamu wetu wa tiba mwenye herufi kubwa T. Ni faraja, uponyaji, na msukumo tunaoutaka kwa undani zaidi, kwa hivyo ndivyo tunavyotafuta kutoka kwake. Hilo pia ndilo tunalotaka zaidi kutoka kwa uzoefu wa kanisa. Tunataka kuwa wa kufariji, wa kuinua, wa kutia moyo, na wapole akilini.

Hatutaki Jumapili, au labda Jumamosi jioni, iwe siku nyingine ya kazi, mzigo mwingine, kitu kinachohitaji juhudi na umakini. Tayari tuna mizigo na mapambano ya kutosha, mambo ya kutosha kuzingatia katika wiki yetu ya kazi. Mwishoni mwa wiki, tunataka unafuu.

Si vigumu kuona jinsi uzoefu huu wa pande mbili, kitendawili hiki, ulivyounda uelewa wetu wa Mungu. Unatuacha na hamu ya Mungu atakayekaribia, atakayetembea kwa upole, atakayegusa kwa upole, atakayekuja kuinua, kuhakikisha faraja, na kuongoza. Tunataka Mungu wetu akubali na asihukumu.

Pia inatuacha na matarajio kwamba kwa namna fulani Mungu huyu wa wingi atatupa zawadi zake kubwa na za ukarimu, labda hata kupitia ushindi wa bahati nasibu. Labda tunaweza kushinda Powerball, au labda zawadi ya bahati nasibu. Huyu ndiye aina ya Mungu tunayemtaka.

Hivyo ndivyo tunavyotarajia awe. Mungu hutoweka ndani. Tena, ninasoma dondoo hizi ndefu kutoka kwa kitabu cha David Wells cha *God in the Whirlwind*, kwa sababu nadhani zinafaa sana kutusaidia kuelewa tulipo.

Hazichukui nafasi ya mafundisho ya Neno la Mungu, lakini zinatusaidia kuelewa hitaji la mafundisho ya Neno la Mungu. Na sisi wenyewe hatujalindwa kabisa kutokana na mawazo haya yoyote. Hakika familia zetu na wapendwa wetu, watoto na wajukuu, kwa mfano, wameathiriwa na baadhi ya mikondo hii ndani ya utamaduni wetu.

Mungu hutoweka ndani. Mtazamo huu, kama tumekuwa tukibishana, labda unatokana na uzoefu wetu. Lakini uzoefu wetu hautegemei chochote ila kuhama kwa mabamba ya kitektoniki chini ya jamii zetu za Magharibi.

Ni matokeo ya mabadiliko makubwa mawili yanayohusiana kwa karibu ambayo yamekuwa yakiendelea katika utamaduni wetu tangu angalau miaka ya 1960. Kwanza kabisa, ni kwamba katika akili zetu, tumetoka katika ulimwengu wa zamani wa maadili ambapo Mungu alikuwa mtakatifu na asiye na kifani, na tumeingia katika ulimwengu mpya wa kisaikolojia ambapo yeye ni karibu na mwenye upendo tu. Huu ndio mfumo ambao sasa tunaelewa kila kitu.

Hii ina maana kwamba mabadiliko katika jinsi tunavyoona mambo ambayo yamejikita katika uzoefu wetu sasa yatathibitishwa katika muktadha wetu wa kitamaduni. Pili, sasa tunajifikiria sisi wenyewe si kwa asili ya mwanadamu bali kwa nafsi. Nafsi ni kiini cha ndani cha mawazo.

Ni mahali ambapo wasifu wetu wa kipekee, jinsia, kabila na uzoefu wa maisha vyote vinakusanyika pamoja katika kitovu kimoja cha kujitambua. Na kila nafsi ni ya kipekee kwa sababu hakuna mtu aliye na seti sawa ya vipengele vya kibinafsi. Haishangazi kwamba sasa tuna mwelekeo wa kuona maisha ili kuelewa kilicho kweli na kufikiria mema na mabaya kwa njia za kipekee za kibinafsi.

Kila mmoja wetu ana mtazamo wake kuhusu maisha na maana yake na kila mtazamo ni halali kama mwingine wowote. Na hakuna hata mmoja wao unaoongozwa na kanuni kamili za maadili. Hapa ndipo idadi kubwa ya Wamarekani wanapoishi.

Mabadiliko haya ninajaribu kuelezea katika kitabu changu cha " *Losing Our Virtue, Why the Church Must Recover Its Moral Vision*" , mojawapo ya vitabu vitano muhimu vya David Wells. Ingawa ulimwengu wa maadili uliopotea na kuibuka kwa utu mpya

vinaweza kuelezewa kando, kwa kweli hutokea pamoja, na kila kimoja huchochea kingine. Hebu tufuatilie hili kwa ufupi.

Katika miaka ya 60, wakati mabadiliko haya ya kitamaduni yalipokuwa yakiendelea, yalionekana kuwa na msimamo mkali sana. Hili lilikuwa katikati ya kundi jipya la waasi wa kushoto. Vitabu vyenye ushawishi wakati huo, kama vile *The Making of a Counterculture* cha Theodore Roszak na *The Greening of America* cha Charles Reich, vilikuwa shambulio la mantiki ya kuelimika kana kwamba, kama vile Enlightenment ilivyodhani, akili yetu haina upendeleo kabisa.

Lakini upande mwingine wa ujumbe huo ulikuwa ni kujishughulisha sana na nafsi na mawazo na hali zake, na hii, bila shaka, ilienda sambamba na jinsi utamaduni ulivyokuwa ukifanya kazi kwa watu. Kile kilichoanza katika mrengo mpya wa kushoto wenye msimamo mkali kiliingia katika dhana za kawaida za ulimwengu wa baada ya usasa. Uasi huu ukawa maarufu, na kutokana na hili kukatoka kile Philip Reif alichokiita mtu wa kisaikolojia.

Huyu ndiye mtu ambaye ameondolewa pointi zote za marejeleo nje yake mwenyewe. Hakuna ulimwengu wa maadili, hakuna haki na makosa ya mwisho na hakuna mtu ambaye anawajibika kwake. Uhalisia wa ndani wa mtu huyu ndio muhimu pekee na hauguswi na wajibu wowote wa jamii au uelewa kutoka zamani au hata na uvamizi wa Mungu kutoka nje.

Msingi ambao maisha yanajengwa juu yake ni kwamba hakuna kitu nje ya nafsi ambacho kinaweza kujengwa juu yake, na nafsi hii inataka tu kuridhika. Haioni sababu ya kuokolewa. Huu ni uungu wa kimatibabu ambao maadili yake ni ya kujilenga na kujitengenezea yenyewe.

Baada ya miaka ya 1960, maneno yaliyokuja kuwa maarufu kuelezea haya yote yalikuwa ubinafsi, kujipenda mwenyewe, kizazi cha mimi, na enzi ya Aquarius. Ilikuwa wakati wa kutafakari kwa njia isiyo ya kawaida na nyota wa Yesu Kristo. Ingetoa msingi wa vitabu kama vile riwaya ya *Time Wolf* yenye asidi nyingi *The Bonfire of the Vanities*.

Riwaya hii inaielezea New York katika miaka ya 1980 kupitia lenzi ya wahusika wanne wa ajabu ambao hawana faida kubwa zaidi kuliko maslahi yao binafsi na kwa kweli hawana ubinafsi mwingine zaidi ya ule wanaouonyesha katika mwonekano wao. Ni ubatili na utupu. Sio kitu ila mkusanyiko wa pozi na kujionyesha.

Ingekuwa sambamba baadaye na filamu ya Oliver Stone ya 1987 ya *Wall Street*. Filamu hii ilifuatilia maisha ya baadhi ya wafanyabiashara wa *Wall Street* ambao waliongozwa na uchoyo tu na ambao waliishi katika ulimwengu usio na maadili kabisa. Katika baadhi, shughuli mpya za matibabu za kizazi cha mimi, bila shaka,

zingeingia kanisani, ingawa katika matoleo yasiyoonekana sana na yaliyosafishwa zaidi.

Akikumbuka wakati huu, Wade Clark Roof alisema kwamba moja ya alama kuu za kizazi cha watu waliostawi ilikuwa tofauti yake kati ya vipengele vya ndani na vya nje vya dini. Hiyo ni, kati ya kile kinachoitwa roho na taasisi. Kipengele cha taasisi cha imani ya Kikristo, kanisa, kilianza kuonekana kwa mashaka.

Badala yake, imani ilitolewa kwa kile kilicho ndani, si kwa mafundisho ya kanisa, ambayo wengine walikuwa wameyabuni, si kwa mamlaka ya kanisa kweli, si kwa mamlaka yoyote ya nje hata kidogo. Badala yake, ni katika mawazo ya kibinafsi ambapo Mungu hupatikana. Watu wa Boomers walikuwa waumini katika ulimwengu wao wa kibinafsi na wasioamini katika kile ambacho kanisa hufanya na kusema.

Hapa, kwa kweli, kulikuwa na mbegu ambazo kufikia mwisho wa miaka ya 1990 zilikuwa zimezalisha mamilioni ya watu Magharibi ambao walikuwa wa kiroho lakini si wa kidini. Huko Amerika na Ulaya, karibu 80% wanasema walikuwa wa kiroho, na ingawa hii ilijumuisha idadi ambayo pia ilikuwa ya kidini, kulikuwa na wengi wa kiroho ambao walikuwa na uadui mkubwa kwa dini zote. Walipinga mafundisho ambayo walitarajiwa kuamini, sheria ambazo walipaswa kufuata, na makanisa ambayo walitarajiwa kuhudhuria.

Walipinga kila moja ya haya. Hawangezuiliwa na matarajio ya kidini au kijamii ambayo wengine waliwawekea. Misukumo iliyoanza miaka ya 1960 ilikuwa imetawala kufikia miaka ya 1990, na bila shaka, TV na intaneti vililisha tabia hii.

Kuna idadi ya kushangaza ambayo hupata msukumo wao wa kiroho juma baada ya juma kutokana na starehe ya vyumba vyao vya kuishi au kutoka kwa kompyuta zao. Hawaendi kamwe kanisani. Naam, huenda kanisani lakini hufanya hivyo kwa njia yao wenyewe.

Roof alipofanya uchambuzi wake, alielezea hili kama tabia ya kizazi. Alisema, hivi ndivyo watu wanaopata nafuu walivyo. Ukweli ni kwamba, hata hivyo, mtazamo huu si mkubwa katika kizazi kimoja.

Wale waliofuata kipindi cha boomers, kizazi cha Xers, na kisha kizazi cha milenia walikuwa na tabia zile zile. Hivi ndivyo utafiti wa Smith kuhusu vijana pia ulivyogundua. Hapana, hili si jambo la kizazi.

Ilikuwa na ni suala la kitamaduni. Hili ndilo linalowatokea watu wanaoishi katikati ya jamii iliyoboreshwa sana. Wako katikati ya kitendawili cha Marekani na wao ni sehemu muhimu ya hali yake ya baada ya usasa na suluhisho zake.

Huu ndio udongo ambao Oprah alijenga himaya yake ya televisheni. Wafuasi waliotazama kipindi chake wiki baada ya wiki walikuwa wa kawaida sana kama pai ya tufaha akilini mwao. Hata hivyo, Pied Piper ambaye walimfuata si kweli.

Alitangaza enzi ambapo Mungu anapatikana ndani ya nafsi, wakati wokovu ni kuhusu tiba pekee, furaha iko karibu tu, na matumizi ni haki ya kila mtu. Na jambo linalofuata, na jambo zuri kuhusu Oprah, ni kwamba yeye mwenyewe si mkamilifu kwenye mkate wa tosti. Yeye ni mwanadamu sana.

Makosa na mapungufu yake yote yanaonyeshwa katika nyakati za uaminifu wenye uchungu. Ilikuwa kama vile alikuwa katika maungamo yake ya faragha, ingawa alikiri kwake mwenyewe, lakini ulimwengu wote ulikuwa na fursa ya kusikiliza. Mitazamo ya kitamaduni ambayo Oprah aliipata, bila shaka, iliathiri zaidi ya kuridhika kwake binafsi au hata dini.

Katika kitabu chake cha *Twilight of Authority*, Robert Nisbet aliandika kuhusu jinsi mitazamo hiyo ilivyodhoofisha mchakato mzima wa kisiasa. Kwa ujumla, alisema, kutokana na kujishughulisha kwetu na mambo yetu binafsi, kujilenga kwetu kikamilifu, kuna kujitenga na mambo muhimu kwa jamii na kuyaacha yale muhimu kwa mtu binafsi pekee. Kuanzia mambo mazito hadi ya muda mfupi, kutoka kwa wengine hadi kwetu sisi wenyewe.

Na mazungumzo yetu ya kitaifa kuhusu mambo haya yako mbali sana na siku ambazo watu walikuwa na wema wa taifa akilini mwao. Labda mfano halisi wa hili ulikuwa mijadala saba ya saa nyingi ya Lincoln-Douglas ya 1858, iliyoripotiwa kitaifa na magazeti wakati masuala mazito yalijadiliwa kwa kina. Sasa, masuala yetu ya kitaifa yanajadiliwa kwenye TV wakati taifa linapozama katika mambo yasiyo na maana, Neil Postman alisema katika *Amusing Ourselves to Death*, wakati maisha yanapunguzwa kuwa burudani tu na majadiliano ya umma kuhusu ustawi wa asili yetu yanafanywa katika mazungumzo madogo ya sauti ndogo za TV, basi tunapata harufu ya kwanza ya kifo cha kitamaduni.

Hakuna tena njia ya kuzungumza kuhusu yaliyo mema na hakuna tena hamu ya kuzungumza kuhusu mema yoyote zaidi ya yale ya ubinafsi binafsi. Zinakuja nyakati hizo katika maisha ya taifa, kama Guinness ilivyoandika wakati watu wake wanapoinuka dhidi ya kanuni za mwanzilishi wa taifa lao. Huu ni mmoja wa nyakati hizo huko Amerika.

Ni hatari zaidi kuliko shambulio lolote la kigaidi. Kwa kweli, ni kujiua kwa watu huru, kama anavyosema katika kichwa cha kitabu chake. Kwa nini? Kwa sababu kinachounganisha jamhuri hakijawahi kuwa Katiba na sheria zetu tu.

Sheria ni chombo kisicho na msimamo mkali linapokuja suala la kudhibiti tabia za binadamu. Kuna mambo mengi ambayo si ya kimaadili ambayo si haramu. Kwa mfano, kusema uongo kwingi si haramu, lakini sikuzote si kwa kimaadili.

Sheria zetu za jinai na za kiraia zinaweza kudhibiti kiasi kidogo tu cha tabia zetu. Ni wema unaofanya mengine yote, na hicho ndicho hasa kinachomomonyoka katika utamaduni huu wa kujipenda na kujipenda. Hapa kuna asidi inayokula misingi ya taifa, ikidhoofisha maadili ya lengo, iking'oa mila za zamani, na kuwaacha watu bila ufahamu wazi wa kusudi, na kwa kweli, hawana kusudi lolote, zaidi ya maslahi yao binafsi.

Chini ya jua la baada ya usasa, kila mtu ana haki ya toleo lake la uhalisia. Hili linapotokea, utamaduni wowote hupoteza uwezo wake wa kufufua maisha yake. Utamaduni wa zamani kisha hubadilishwa kuwa fomula za juu juu zinazoelea hewani, mawimbi, na maisha yetu ya zamani, mtu kwa mtu, kwenye mtandao.

Inatolewa tena kama kitsch, na kila mtu anajifanya kuwa hii ni kitu kile kile cha zamani. Sio hivyo. Wakati hii inatokea, tuko katika giza la utamaduni wa Marekani, kama Morris Berman anavyosema.

Mambo yanazidi kuwa hafifu. Mtazamo huu ulielezwa na Jean-Francois Lyotard katika kitabu chake *The Postmodern Culture*. Kwa ulegevu wake wote wa Kifaransa, ugeni wake, ulionekana kama kitu kisichofaa Amerika, kama vitabu vinavyosema.

Lakini tayari tulikuwa tumeendelea na safari hii sisi wenyewe, labda si kwa mwandishi yule yule wa Kifaransa, lakini hata hivyo kuelekea hitimisho lile lile. Mwandishi baada ya mwandishi na filamu baada ya filamu katika miaka ya 1990 walidhani hakukuwa na ukweli huru, hakuna ukweli huko nje. Kile tulichonacho, kila mmoja wetu, ni mfumo wa uelewa wa kibinafsi, na hakuna ukweli wa kutegemea.

Ukweli upo tu tunapouelewa ndani ya ulimwengu wetu binafsi. Thomas Kuhn, ambaye ameandika kuhusu utengenezaji wa nadharia za kisayansi, sasa alishawishiwa sana kuelezea mengi ya yaliyokuwa yakiendelea katika utamaduni. Kila mtu alianza kuzungumzia mabadiliko ya dhana kwa urahisi kama walivyozungumzia kuhusu burger na chipsi.

Kwa hivyo mipaka kati ya mambo ilianza kuwa hafifu kidogo, kisha kutoweka. Amerika ilikuwa tayari kwa hili. Kama James Livingstone anavyosema, Wamarekani hawakuhitaji msukumo kutoka kwa watu wenye msimamo mkali waliodumu ili kufuata njia hii.

Kuna idadi ya mipaka hii iliyoanguka ambayo tunapaswa kuifahamu. Tofauti kati ya roho na mwili ilikuwa mpaka uliotoweka zaidi baada ya miaka ya 1960 utamaduni

wetu ulipoanza kujibadilisha. Yote tuliyo, ilikuja kudhaniwa na kisha kuthibitishwa, ni ya wanyama.

Tulivyo sisi ni mwili wetu tu. Hata hivyo, tatizo ni kwamba katika ulimwengu huu mpya, tunajitahidi kupata uhalisia wa kibinafsi. Hatujui kila wakati jinsi ya kuonyesha utu wetu.

Tunatamani kitu ambacho kitatutofautisha na kila mtu mwingine. Mapambo madogo ya nje, kama vile kutobolewa na kuchanjwa, husaidia. Kwa kweli, haikuwa chale tu.

Kila kitu kiliambatana na kuwa mtu wa kupendeza. Kila kitu kilichomfanya mtu aonekane kama mwili wa kipekee, tofauti. Katika tofauti hiyo, ya ajabu, na katika fumbo hilo kama kitu ambacho kilikuwa, oh, kinachotamanika sana.

Hiyo ndiyo maana ya maisha. Lakini ikiwa tofauti kati yetu na wanyama imepotea, basi hii inafungua mjadala mpya kuhusu haki. Hiyo ndiyo iliyofuata.

Kwa nyuso zenye dhati, wapo waliotuhakikishia kwamba wanyama si tofauti na wanadamu na wanapaswa kupewa haki sawa. Imependekezwa hata kwamba wanyama wanastahili kuwa na mawakili wa kuwasaidia kupata haki hizo. Ingawa naweza kusema hivyo, hakuna mnyama anayestahili baadhi ya mawakili wetu.

Hilo ni jambo baya. Kutoweka huku kwa mipaka hakukutokea tu kuhusiana na mwili bali pia kwa jinsia. Udanganyifu wa jinsia na kupinda kwake bado kunabaki kwenye ukingo wa jamii, miongoni mwa mambo mengine ya kigeni.

Lakini ushoga ni jambo tofauti kabisa. Ushoga umekubalika sana kitamaduni, na kukubalika huko sasa kumeenea sana. Hakika, kulikuwa katikati ya hotuba ya kuapishwa kwa Rais Obama mwaka wa 2013.

Kwamba kuna uungwaji mkono mkubwa kwa ushoga wenyewe ni muhimu. Lakini jambo muhimu zaidi ni ukweli kwamba ni sehemu moja tu ya juhudi kubwa na zenye pande nyingi za kufafanua upya familia. Tuko katikati ya jaribio kubwa la kijamii.

Tunafafanua upya msingi mkuu wa ujenzi wa jamii yoyote. Wamarx walijaribu kubuni upya mfumo wa kitabaka wa wakati wao. Jaribio hilo sasa limeharibika.

Leo, jamii nyingi za magharibi zinajaribu jaribio lenye ujasiri sawa na hilo la kuandika upya sheria za msingi za jamii yao kuhusu familia. Hata hivyo, mtu anashuku kwamba matokeo hayatakuwa tofauti sana. Majaribio haya ya kijamii yanapoanguka, yanaleta nyuma mkanganyiko mkubwa, machafuko na mateso.

Lakini hiki sio kitu pekee tunachokiona. Mara tu tunapoanza kujiona kama wanyama , haionekani tena wazi kwetu kwamba sisi ni tofauti sana na kompyuta tu. Sisi ni DNA yetu tu inayojiendesha yenyewe kupitia mifumo mbalimbali ya ndani.

Hii ilikuwa ni akili isiyo na maana katika baadhi ya filamu zetu kama vile Blade Runner kutoka wakati uliopita na The Matrix hivi karibuni. Hii ni shida ya kuku na yai hapa. Ni ipi iliyotangulia? Je, tulivunja mipaka kwanza na kugundua kwamba mpaka wa zamani kati yetu na Mungu pia ulikuwa umepita? Au mpaka huo ulipita kwanza na mara tu ulipotoweka, maisha yote yalipaswa kufikiria upya? Hata hivyo, Mungu wa nje sasa ametoweka na nafasi yake imechukuliwa na Mungu wa ndani.

Ubora wa juu umemezwa na ukaribu. Mungu anapatikana ndani ya nafsi pekee. Mara tu hilo lilipotokea, mpaka kati ya mema na mabaya, angalau kama tulivyofikiria kuhusu mambo haya, ulipungua kama safu ya mashua zinazoanguka.

Uovu na ukombozi vilionekana kama pande mbili za sarafu moja. Sio njia mbadala mbili maishani. Ukweli ni kwamba maisha yote yanafikiriwa upya na kufikiriwa upya.

Hata hivyo, jaribio hili la kujijenga upya sisi wenyewe na jamii yetu kwa misingi tofauti linatupeleka kwenye mwisho mbaya. Ukweli ni kwamba, hatufanyi vizuri sana. Mungu, Mungu wa nje anapokufa, basi nafsi huingia mara moja kujaza ombwe.

Lakini kisha jambo la ajabu hutokea. Nafsi pia hufa. Na pamoja nayo huenda maana na uhalisia.

Mambo haya yanapopita, chochote kinawezekana. Riwaya ya Huxley ya dystopian, Brave New World, haionekani kuwa mbali sana katika siku zijazo. Tunajijua sasa kuwa kwenye treni inayosonga kwa kasi ikishuka kwenye reli.

Na ni upuuzi kufikiri kwamba kwa kuegemea upande na kuchimba visigino vyetu ardhini tunaweza kuwa na athari kidogo kwenye kasi ya treni. Watu wanahisi hili. Wengi wanahisi hivyo.

Kuna hofu katika utamaduni wetu kwa sababu tunajua enzi yetu inaisha. Filamu zetu za kutisha si hadithi tu. Ni aina ya kioo cha sisi wenyewe.

Zinajitokeza. Hisia isiyo na msingi tuliyo nayo—hisia ya hofu.

Hisia kwamba mambo si sawa katika ulimwengu wetu. Na kwamba huko nje kuna tishio linalojificha ambalo hatuwezi kuliona. Kwa asili tunahisi kwamba janga la kutisha linatujia, lakini hatuelewi hili ni nini au hata liko wapi.

Jinsi tulivyo. Kanisa la Marekani liko mstari wa mbele katika kukabiliana na ulimwengu huu wa kisasa. Jinsi linavyopaswa kudhibiti ushiriki huu imekuwa tatizo lake linalotatanisha zaidi.

Na pia ni changamoto yake ya dharura zaidi. Ni wazi kwamba mara nyingi imekuwa ikijaribiwa kubadili imani ya Kikristo kulingana na muktadha huu. Badala yake, huwa wanakabiliana na muktadha pale inapohitajika.

Badala ya kuwa mtazamo mbadala wa maisha, imani ya Kikristo mara nyingi imekuwa mwangwi kwa njia nyingi wa kile kinachotokea katika aina hii ya utamaduni wa kisasa. Yesu angeshangaa kuona jinsi ufalme wa Mungu umekuwa rahisi tunapojifanya kuwa muhimu kwa utamaduni. Kwa kweli kuna mabadiliko makubwa yanayotokea katika jamii zetu za magharibi.

Mawazo mazuri kuhusu Mungu. Ulimwengu wetu unatikiswa hadi misingi yake. Badala ya kutoa mawazo mazuri kuhusu Mungu, maana ya uhalisia, na injili, kuna makanisa ya kiinjili ambayo yanatoa tu pumzi ndogo za tiba ambazo ni tamu lakini nyingi hazina thamani.

Mtu hata anajiuliza kama baadhi ya wasichana wa kanisa la sasa wanaweza kuwa wagumu kama wangekutana na Ukristo wenye kina, gharama kubwa, na unaohitaji juhudi nyingi. Ndiyo maana lazima turudi kwenye kanuni zetu za kwanza. Na jambo la msingi zaidi kati ya hizi ni ukweli kwamba Mungu yupo na kwamba yeye ni mkweli kwetu.

Hayupo ili ajifunze nasi. Lazima tujifunze naye. Anaitua kutoka nje yetu ili tumjue.

Hatujiingii ndani yetu wenyewe ili kumtafuta. Tunaitwa kumjua tu kwa masharti yake. Hajulikani kwa masharti yetu.

Wito huu unasikika ndani na kupitia neno lake. Hausikiki kupitia hisia zetu. Hizi ndizo kanuni zetu za msingi kwa sababu zinashughulikia masuala yetu ya msingi na wito wetu wa msingi.

Wito ni kumjua Mungu kama alivyojitambulisha na kwa njia alizoagiza. Tunapaswa kusikia wito huu ndani ya mfumo aliouweka. Hayupo kwa ajili yetu au kwa ajili ya ponyaji wetu au kama mtabiri wa Mungu anayetoa vitu kutoka benki yake kubwa.

Hapana, tuko hapa kwa ajili ya huduma yake. Tuko hapa kumjua kama alivyo na si kama tunavyotaka awe. Kanisa la mahali hapo ndipo tunapopaswa kujifunza kuhusu hili na neno la Mungu ndilo njia tunayoweza kufanya hivyo.

Lakini lazima tuende mbali zaidi. Haitoshi kujua kwamba Mungu ametupa ukweli unaolingana na kile kilichopo, unaolingana na yeye aliyepo. Zaidi ya hayo, hili ni neno la Mungu mwenyewe ambalo analitumia kutuhutubia sisi binafsi.

Kwa kufanya hivyo, anatumia tujijue. Anatoka nje ya hali zetu. Hazuiliwi na ubinafsi wetu.

Yuko huru kutuingilia, kutufanya kuwa wake na kutuingiza katika mipango yake mikubwa ya ukombozi, ambayo imekuwa ikifunuliwa katika karne nyingi. Roho Mtakatifu hutuambia tena ukweli wa maandiko leo na kufungua akili na mioyo yetu ili kuupokea. Hivyo, hatupati tu mtazamo wa Mungu na wa nafsi zetu bali mtazamo huo.

Na si mtazamo sahihi na wa kweli tu; tumepewa Mungu mwenyewe, anayetujia kupitia neno lake kwa kazi ya Roho Mtakatifu. Ni Mungu anayetufanya tujijue. Mungu kama upendo mtakatifu.

Kwa hivyo, Mungu ni mkweli kwetu kwa maana kwamba tunasimama mbele zake. Sisi ni mla watu mbele zake na mla watu ndani ya ulimwengu wa utakatifu wake. Tunamjua kwa njia ya kuokoa tu kwa sababu ametuvuta katika kumjua yeye mwenyewe.

Katika hili kuna upendo, Yohana anaandika, si kwamba sisi tulimpenda Mungu, bali kwamba yeye alitupenda sisi, akamtuma Mwanawe kuwa upatanisho kwa dhambi zetu. 1 Yohana 4:10 Tunampenda kwa sababu yeye alitupenda kwanza. 1 Yohana 4:19 Jinsi upendo unavyofafanuliwa na kile kinachoupa mwili wake wa maana ni kifo cha dhabihu, mbadala wa Kristo.

Hiki ndicho kinachofafanua upendo wa Mungu kwa njia ya juu kabisa. Hili litachukuliwa; hili ni mojawapo ya mada zetu katika mihadhara hii wiki hii. Sentensi ya Yohana inayoelezea upendo ingekamilika tofauti kabisa katika nchi za Magharibi leo.

Katika hili kuna upendo, wengi wangesema kwamba Mungu yupo kwa ajili yetu tunapomhitaji. Yupo kwa ajili ya kile tunachohitaji kutoka kwake. Yeye ni upendo kwa kuwa anatupa faraja ya ndani na kutufanya tujisikie vizuri zaidi.

Yeye ni upendo kwa kuwa anatumia tuwe na furaha, kwamba anatupa hisia ya kuridhika, kwamba anatupa vitu, kwamba anatumia, kwamba anafanya kila kitu kututia moyo kila siku. Huo ndio mtazamo uliopo kuhusu Mungu leo. Osteen anaporudia haya yote, anaonyesha jinsi mguso wake wa kitamaduni ulivyo kamili.

Mtazamo wa Biblia, kwa upande mwingine, ni tofauti kabisa kwa sababu ulimwengu wake ni wa maadili. Ulimwengu wetu wa leo ni wa kina, bila kuchoka, na wa tiba pekee. Ulimwengu wa Biblia unafafanuliwa na tabia ya Mungu ya utakatifu.

Leo yetu sivyo ilivyo. Ni ya kisaikolojia. Hii ndiyo tofauti kati ya Mungu, ambaye ni mkweli kwetu, na Mungu, ambaye ni mtu binafsi kwa maana kwamba ametoweka ndani ya nafsi.

Ni tofauti muhimu kwetu kuelewa tunapoanza kufikiria kuhusu mafundisho ya Mungu. Wakati wafuasi wa imani ya baada ya usasa wanapofikiria kuhusu maisha katika mfumo wa kisaikolojia, hufanya hivyo kutoka katikati ya nafsi. Ni nafsi inayoamua maana ya wokovu na maana ya maisha.

Tunapofikiria kuhusu maisha ndani ya mfumo wa maadili wa Maandiko ambayo Mungu anatupa, basi tunayafikiria tukimzingatia Mungu kama kitovu chake. Ni yeye katika utakatifu wake anayefafanua wokovu tunaohitaji, na yeye katika upendo wake anayetupatia tunachohitaji katika Kristo. Kwa mtazamo wa baada ya usasa, tuko katikati ya maisha.

Kwa mtazamo wa kibiblia, sisi sivyo. Ni Mungu ndiye kitovu cha maisha. Tusipoelewa tofauti hizi, tutakuwa baharini tutakapoanza kufikiria jinsi Mungu alivyojifunua.

Mwingiliano kati ya upendo na utakatifu ni mgumu sana kuushikilia pamoja kwa wakati mmoja. Kwa kweli, wengi hufikiri si sahihi kufanya hivyo. Katika nchi za Magharibi, tunakubali sana wazo kwamba Mungu ni upendo lakini tunakataa wazo la utakatifu wake.

Baadhi wanasema hili ni sehemu ya historia ya kale ambayo tumetoka. Tumekomaa na hatuwezi tena kuamini hadithi kali kama vile hukumu ya Mungu. Kwa upande mwingine, kuna tamaduni zingine, hasa pale ambapo Uislamu wenye msimamo mkali upo, ambazo hudharau wazo kwamba Mungu ni upendo na humfikiria yeye tu kama mtakatifu.

Mapenzi yanaonekana kama sehemu ya hisia laini na za Magharibi. Hii ina maana kwamba jamii zao zina sheria kali tu pamoja na mifumo yote ya kulipiza kisasi na kulipiza kisasi kwa makosa yaliyofanywa. Hakuna msamaha.

Hata hivyo, Ukristo huunganisha upendo na utakatifu kwa njia ya kipekee kwa sababu, katika tabia ya Mungu, vimeunganishwa na vimekuwa vikiunganishwa kila wakati. Hapa tunafikiria upendo na utakatifu wa Mungu kama vinajumuisha vipengele vingi vya tabia yake ambavyo maandiko yanazungumzia. Neno upendo mtakatifu halitoshi kabisa.

Inaweza hata kuashiria kile tunachopinga, kwamba upendo ni wa msingi na utakatifu ni wa pili. Lakini hiyo sivyote tunavyoamaanisha. Tatizo ni kwamba, ikiwa siwezi kutumia kifupi cha upendo mtakatifu, tunabanwa na maneno mengine magumu sana.

Utakatifu wa Mungu na upendo wa Mungu katika muungano wao kati yao, kwa mfano. Kwa hivyo, tutashikamana na upendo mtakatifu. Leo, jaribu letu la kila mara, likisaidiwa na kuhimizwa na utamaduni wetu, ni kuvunja kistari.

Tunataka upendo wa Mungu bila utakatifu wake. Tunataka hili kwa sababu tunaishi katika ulimwengu wetu wa kibinafsi wa matibabu ambao hauna kanuni kamili za maadili. Kwa hivyo, utakatifu wa Mungu unakuwa uvamizi unaotisha na usiotakikana.

Hata hivyo, upendo wake bila utakatifu wake ni mojawapo ya mambo ambayo hatuwezi kuwa nayo maishani. Na kwa kweli, itakuwa moja ya furaha yetu kubwa kuweza kuelewa jinsi Mungu alivyo mtakatifu na mwenye upendo. Inatosha.

Inatosha. Utangulizi huu wa kitamaduni na wa kukatisha tamaa unaweka mfumo wa kumtafuta Mungu katika neno lake na kujifunza kweli kwamba yeye ni upendo mtakatifu na hata mengi zaidi.

Huyu ni Dkt. Robert A. Peterson katika mafundisho yake kuhusu Theolojia Sahihi au Mungu. Hii ni kipindi cha 1, Mukadha wa Kitamaduni.